

kwam. Ze zaten er nog toen de doodsklokken luidden om al de parochianen het pijnlijk verlies te melden. Zij namen dat al veel minder tragisch op en lachten van meneer altijd geleerd te hebben, dat de dood slechts de intrede is in de zalige eeuwigheid, die ik u allen toewensch, amen. Ze verklaarden dat hij recht naar den hemel was, zoodat ze zelfs niet móchten triestig zijn, dat wilde die brave mensch niet eens. De dood, lachten ze, wat is dat al, daar hebben wij geenen schrik van. We werken, we doen ons devooren en laten het bier niet staan. De oudste van Cools beweerde dat God hem toch geen vagevuur zou geven voor het bier dat hij heeft laten staan, in heel zijn leven nog geen vingerhoed en Dolfken verhief het gesprek op het peil zijner edele wijsheid en zei: „Als ge met maat drinkt, jongens, als ge geen beestigheid doet, als ge drinkt zoolang ge er smaak en deugd van hebt, dan is drinken gezond. Het verkwikt, zei Dolfken, het is goed tegen alles en het geeft den mensch moed. Want een mensch mag er niet te diep in gaan, jongens, het leven is kort.”

Hij zuchtte en met drieën sprongen ze toe om zijn glas te vullen, tegen den weemoed, somber opdoemend in dien zucht. Hij nuttigde het bier haastig als een medicijn.

Gelukkig en eenvoudig volk, waar ook Mieken Moeykens ziet dat alles terecht komt, want de vicaris generaal aarzelt geen dag om haren Bernard tot pastoor te benoemen, eerst en vooral om hem zijn gunst te bewijzen, want Bernard is er nog te jong voor, en dan ook om, zoo kort na de verplaatsing uit Brussel, de weldoenster niet teleur te stellen door zoo rap terug te nemen wat haar is toegestaan. En misschien doet zij op haar sterfbed nog wel een groote gift, wie kan het weten. In alle geval, „de nederigen zullen verheven worden, ” zegt de vicaris-generaal. „Ge hebt een bescheiden plaats verlangd, vriend, en nu wordt ge de jongste pastoor van het bisdom!”

Het weerzien werd tot in de puntjes geregeld van Keulen uit door Henriken. Bernard was de uitvoerder, plaats der handeling de pastorij om Bernard zijn voldoening te gunnen en daar moesten al de verzoeningen gelijktijdig zonder overbodige complimenten geschieden. „En geef ze allemaal eerst maar een halve flesch wijn op, dan gaat dat gemakkelijker door.”

Eerst kwam Irreke met haar kind. Bernard wou dadelijk J. Peleman en Rosalie roepen, maar alleen tegenover haar ouders staan, lachte haar niet toe, zij hield aan het plan van Henri. Dus werd na den middag bij Peleman en Dolfken een brief afgegeven, waarop zij uitgenoodigd werden te vier ure zeer stipt in feestkleedij aanwezig te zijn op de pastorij voor „een gezellig avondje”. Zij hadden alle drie sinds eenige dagen de halve woorden van meneer Bernard wel verstaan en al hadden ze met Dolfken uit voorzichtigheid niet veel over de kapel gesproken en Dolfken met hen nog minder, het was toch alles goed begrepen. Ze kwamen tien voor vieren te gelijk buiten en moesten geen uitleg geven, ze lachten maar, om nietigheden, tot aan de